

GLASILO

„Slovenskega osrednjega čebelarskega društva za Kranjsko, Koroško in Primorsko“
s sedežem v Ljubljani ter „Slov. čebelarskega društva za Spodnje Štajersko“.

Urejuje FRANČIŠEK ROJINA.

Izhaja 5. dan vsakega mesca in se pošilja udom zastonj.

Leto X.

V Ljubljani, meseca maja 1907.

Štev. 5.

Mesečna navodila.

Spisuje M. Humek.

Maj.

Res težavno je ob letošnjih vremenskih razmerah spisovanje mesečnih opravil čebelarjevih, in potreba je precej samozatajevanja, preden se človek loti tega dela. Do sedaj je ledenomrzla burja dannadan, mesec za mescem „izpihavalu luč življenja“ pridnim živalcam, nam pa hotela zatreti še tisto malce upanja v boljšo bodočnost. A najhujše šele pride. Ko to pišem (28. apr.) odeta je vsa, izvečine že probujena narava, v bel zimski plašč, ki postaja vedno debelejši, zakaj odprle so se vse zatvornice neusmiljenega neba. Kaj to pomenja za našo muho, ve vsak čebelar . . .

Ampak mi se ne damo! Pravi čebelar je vseskoz optimist. Njega ne ustraši nobena nezgoda. On vidi vso „belo“ (posebno danes), on je vedno poln upanja in trdnega prepričanja v boljšo bodočnost, in če ga nada ogoljufa desetkrat, upa, da se mu uresniči enajstič.

Upajmo torej dalje, da maj ne bode tako preklicano skop in pust kot je bil njegov brat april! Nadaljujmo pridno, pa tudi previdno s špekulativnim pitanjem! Kajpak da moramo prenehati ob takih dneh, kakor so ravno prej imenovani. Pač pa je dobro ob tako neugodnih časih, ko čebele ne morejo in tudi ne smejo prav nič izletavati, da jim pokladamo vodo. S tem jih najlaglje in najgotoveje pridržimo doma. Četrť litra vode zadostuje panju za par dni. Kdor ima priliko, naj le poizkusi, ne bode mu žal majhnega truda

Mesca maja že vsak čebelar misli na roje. Sicer navadno ostane samo pri misli, posebno letos bo rado tako. Vendar moramo že sedaj delati na to, da nam čebele rojijo vsaj v prvi polovici junija, da nam obrojijo v kratkem času, in pa da bomo imeli zanje pripravljena primerna stanovanja. V svrhu, da dosežemo zgodnje roje, je edino potrebno, na vso moč podpirati in pospeševati razvoj zalege. V navodilih za marec in april sem omenil, kar se mi je zdelo potrebno v tej zadevi.

Poleg tega pa imamo v maju še dve glavni opravili, ki jih ne smemo zamuditi, ako hočemo, da bodo čebele obrojile ob pravem času, ne v juliju ali celo v avgustu, in da ob času rojenja ne bomo imeli nepotrebnih sitnosti in škode. Tekom tega mesca moramo 1. vsa ljudstva izenačiti, t. j. slabičem pomagati na noge s pomočjo močnih panjev, 2. pripraviti moramo panji in vse, kar se potrebuje pri rojenju.

Vsak čebelar ima med močnimi tudi sredja in šibka ljudstva. Panji, ki so sedaj že močno čebelni, rojili bodo koncem maja, ali vsaj prve dni v juniju, srednji panji koncem junija, slabiči pa tja v juliju. Doba rojenja se tako raztegne na dva mesca ali še dalje. To pa nikakor ni prijetno za čebelarja, niti koristno za čebelarstvo. Ako pa panji izenačimo tako, da so koncem maja enako močni, bo rojenje koncem junija vkraju.

Pri kranjičih se izenačenje vrši najlaglje in tudi z najboljšim uspehom na tale način: V najmočnejše panji, ki imajo zasedeno vse satje, postavimo v mraku plitve posode, take kakor je rabimo za pitanje, znotraj „namazane“ z medeno vodo ali medom. V malo minutah so te posode vse polne čebel, izvečine mladice. Sedaj odpremo panj, vzamemo tako s čebelami napolnjeno posodo in jo postavimo v panj, ki ga hočemo okrepiti. Ako to naredimo več večerov zapored, bomo kmalu opazili dober uspeh. Slabič sprejme pridejane čebele prav rad, za matico ni nobene nevarnosti, in ker se s prenašanjem medu bavijo izvečine mladice, ki še niso nič izletele, je gotovo, da ostanejo v panju, kamor jih denemo. V teku 14 dni slabiča na ta način tako okrepimo, da bo očitno napredoval, ako je le njegova matica v redu, in ima zadostno zalogo medu, zlasti pa še, ako nas podpira dobra paša. Panj, ki mu vzamemo čebele, vsled tega ne bo opešal; zanj pomeni taka izguba jako malo, ker si izgubljene moči kmalu nadomesti. Kvečjemu bo rojil teden dni pozneje kot bi sicer, kar pa za nas zopet ni posebnega pomena, ako pomislimo, da smo z majhno izgubo na eni strani, naredili velik dobiček na drugi strani.

Slabiču se dve, tri pesti čebel zelo poznajo, močnemu panju, ki smo mu jih vzeli, pa prav malo.

Pri panjih s premakljivim delom se izenačenje izvršuje lahko prav tako kakor zgoraj opisano. Vendar imamo tu še boljši način, ki ga z velikim uspehom uporabljujejo vsi napredni čebelarji po vsem svetu. Močnemu, dobro zaleženemu panju se odvzame namreč sat brez čebel, ki je poln zadelane zalege, in se postavi v panj, ki ga hočemo ojačiti, in sicer naravnost v čebelno gnezdo tik zraven lastne zalege, nikdar pa ne kar zadaj. Slabič, ki ga namestavamo na ta način ojačiti, mora pa biti vendar toliko čebelen, da pridejani sat z zalego dobro obseda in greje, sicer bi to delo ne le nič ne koristilo,

ampak na obe strani škodovalo. Več kot en sat ne smemo naenkrat niti panju odvzeti, niti drugemu dodati. Mesto odvetega sata, damo panju prazen sat ali pa umetno medsteno, nikakor pa ne satnika s samim začetkom. Prazen satnik bi čebele takoj izdelale s trotovino, in škoda, ki bi nastala vsled tega, bi bila jako velika.

Ako je vreme ugodno in kaj paše, smemo čez kakih 14 dni odvzeti močnemu panju še en sat z zrelo zalego. V tem času se je tudi slabič, ki je že dobil en sat, toliko razmnožil, da dobi lahko še enega, in čez daljnih 14 dni sta panja domalega enaka.

Kdor ima prav slabe panji med močnimi, naj jim najprvo nekoliko pomore samo s čebelami, potem pa naj nadaljuje z zalego.

Drugo, zelo važno delo v tem mesecu je, da se pripravi vse, kar se potrebuje pri rojenju, posebno panji, okvirji, umetno satje itd.

Iz več tehtnih vzrokov je pri kranjskem panju priporočljivo edino podolžno delo. Veliki roji, ki zasedejo kar pol panju, že po naravnem nagibu sami prično tako delo. Majhni roji pa radi stavijo satje povprek, da panj čim prej zapro prepihu. Čebelar pa, ki ve ceniti prednosti podolžnega dela, ne bo nobenega roja vsadil v popolnoma prazen panj, ampak mu bode začrtal pot, po kateri ima roj staviti satje. Ko bomo dosegli to, da bode vsak kranjski panj napolnjen s podolžnim delom, bo tudi razvoj in prezimovanje čebel precej drugačno.

Ravno tolike važnosti je pravilno urejeno delo v panjih s premakljivim satjem. Vse, kar je potrebno, da se to doseže, je treba pripraviti in urediti predno je roj na veji, sicer je škoda neizogibna.

Kako se panji obeh vrst pravilno opremijo za vsajanje rojev, opisati hočem v prihodnji „Čebelarjevi“ številki, ker sem uverjen, da bom prišel s to tvarino še dovolj zgodaj.

Za sedaj samo še tole: Ne pozabite na prazno satje! Voščena veša ga že razjeda v premnogih čebelnjakih. Nemudoma žveplo in žrjavico v roke!

=====

Dr. Joanes Dzierzon †.

Iv. Jurančič.

(Dalje.)

V.

Zasluzne može častimo in cenimo največkrat šele po smrti. Dr. Dzierzon pa je užival nenavaden ugled in spoštovanje že v življenju. Na shodih, zlasti na potovalnih shodih avstro-ogrskih in nemških čebelarjev, ki se vršče od l. 1850 vsako leto, in katerih se je do male izjeme redno udeleževal, so ga čebelarji z največjim veseljem pozdravljali. Zbirali so se okrog njega, kakor čebele okoli matice. Na vsakem shodu je bil njegov govor na dnevnem redu in sicer vedno prvi. Ko je stopil na oder, burnega pozdravljanja in ploskanja ni hotelo biti konec. Tudi v časnikih je bil njegov spis že običajno na prvem

mestu. Čebelarji so ga sploh spoštovali kot svetovnega mojstra in starosto evropskih čebelarjev. Pogosto smo slišali imenovati ga: „Altmeister“, „Grossmeister“, „das grösste Bienengenie der Welt“. Vsled svojih zaslug je dobil več srebrnih in zlatih svetinj ter častnih diplom, med temi eno posebno imenitno, namreč častno diplomu od takratnega štajerskega nadvojvoda Ivana. Mnogo čebelarških, učenjaških in drugih društev ga je imenovalo svojim častnim

članom. Bil je tudi član ces. akademije naravoslovcev. Vsled njegovih opazovanj in proučavanja čebelnega naravoslovja ga je imenovala monakovska univerza častnim doktorjem. Da, celo kralji in cesarji so ga spoštovali in cenili ter mu podelili sledeče redove:

1. Hessenski Ljudovikov red,
2. Avstrijski Franc Jožefov red,
3. Pruski kronski red IV. razreda,
4. Ruski red Sv. Ane,
5. Švedski „Vasa-red“,
6. Badenski viteški levov red I. razreda,
7. Red italijanske krone,
8. Bavarski zaslužni red Sv. Mihaela in
9. Avstrijski rdeči orlov red.

To je število odlikovanj, kakršno je v civilnem življenju menda malokdo dosegel.

Slišal sem že, da je o priliki kakega večjega shoda, ko je vse dr. Dzierzon tako visoko spoštovalo, izražal kdo svojo nevoljo, češ da je to pretirano osebno češčenje (übertriebener Personenkultus). Pomislimo pa, da vladni krogi nikogar kar brez povoda ne obsipljejo z visokimi redovi; dandanes se silno malo zastoj dobi na svetu. Tudi dandanašnji svet ni gluhi in slep: nezaslužena slava bi gotovo ne vstrajala nad pol stoletja.

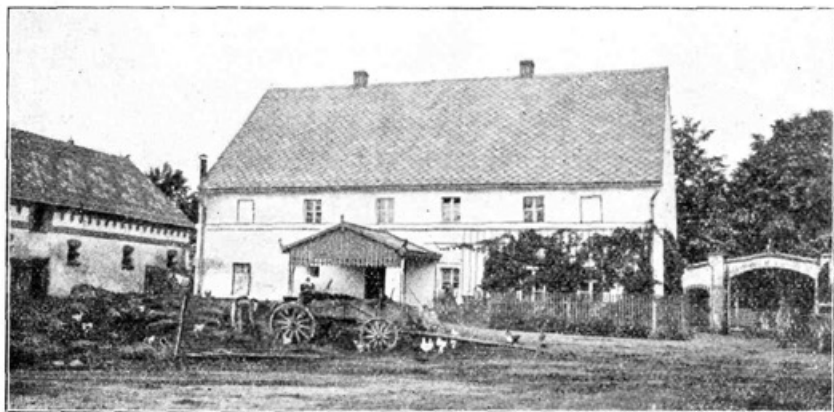
Dr. Dzierzon,
lastnik raznih redov.

Kot mož, ki je preživel malodane celo stoletje, je obhajal dr. Dzierzon lepo stevilo jubilejev. Ti so se slavili navadno ob priliki avstro-ogrskih in nemških potovalnih shodov. Posebno slovesen in ginljiv je bil dvojni jubilej l. 1895 v Lipskem, ko sta obhajala dr. Dzierzon 60letnico, njegov veliki učenec F. W. Vogel pa 50letnico svojega čebelarjenja. Poslednji je bil tudi eden največjih čebelarjev in urednik čeb. časnika „Nördlinger Bienenzeitung“.

VI. Kaj je storil dr. Dzierzon za blagor čebelarstva.

Dovolj je odgovorjeno v tem spisu na to vprašanje, vendar na kratko bi se odgovorilo sledeče: Dr. Dzierzon je z iznajdbo premaklji-

vega sata položil temelj umnemu čebelarstvu; s tem je dal praktiku sredstvo, da doseže boljše uspehe, učenjaku pa ključ, s katerim se stoinstoletna tema čebelnega panju odpre in osveti; razun tega je še postala ta stroka bolj zanimiva, prijetna, podučna, koristna in zabavna. Ne razumevajte me pa napačno; tudi drugi slavni možje zaslužijo spoštovanje; čast, komur čast! Vendar na podlagi Dzierzonove iznajdbe šele so se rodile druge imenitne novine, kakor točilo, umetni sat itd. To so seveda tri največje izumitve mnogih stoletij, ki so kakor roka v roko. Premakljiv sat pa je in ostane začetek in povod vsem poznejšim iznajdbam; brez tega bi niti do drugih novosti ne prišlo. Wetzler piše v „Bienenzeitung“ št. 17, l. 1860 sledeče: „Iznajdba umetnega sata temelji na Dzierzonovi iznajdbi, da čebelno samovoljnost podvržemo urejajočemu človeškemu umu do skrajne meje; v tem oziru se ji prisoja že zdaj (1860) velik pomen, če tudi se bo reč sama ali nje uporaba v teku časa v marsičem spremenila.“ — Kakor v

Dr. Dzierzona rojstna hiša v Lovkovicah.

praktičnem, tako je tudi v teoretičnem in znanstvenem pomenu. Vsaka stroka je imela, še ima in bo imela učenjake in zaslužne možje; nečastno in nehvaležno pa je, ako novotarji, kateri so začeli zidati na podlagi prejšnjih mojstrov, svojim učiteljem nasprotujejo ali jih celo žalijo in sramotijo ter samozavestno in častihlepno njih zasluge teptajo in zaničujejo. Dr. Dzierzonu se je to opetovano godilo; ob neki priliki je pa izjavil, da so taki podobni otroku, ki stopi na očetove rame ter reče: „Ate, jaz sem večji kot ti!“

Starost je slabost! Ako je dr. Dzierzon, kakor se mu je očitalo, v kakem spisu ali govoru tuintam kaj že znanega ponovil, ali ako se z vsemi novodobnimi učenjaki v vsaki točki ni mogel strinjati, kdo bi mu to zameril? Saj je znana starodavna resnica, da starost povsod in v vsem nekoliko drugače misli, kakor mladina. Ko bo ta ali drugi izmed nas dosegel Dzierzonovo starost, ali še četrtno manj, koliko bo storil za sebe ali za občni blagor?

Dovolj je storil; in sicer več nego kdorkoli izmed čebelarjev mnogih stoletij. Švicarski čebelarški časnik piše, da je bil učenjak in mož, ki bo

ponos 19. stoletju in ponos nemškimi čebelarjem. Jaz pa si usojam trditi, da se tudi mi Slovenci gotovo smemo čutiti deležne tega ponosa, kajti dr. Dzierzon je bil Slovan — Poljak. Ime samo dovolj pove; razun tega pa sem pred davnim časom nekje čital, kar je on sam pisal, da je bil svoje dni nekam poklican kot slovanski pridigar (als slawischer Prediger). Da je pa sploh nemško stopil v javnost, je lahkoumevno in opravičeno, ako pomislimo, v kakih razmerah Poljaki v Nemčiji živijo. Kje je bila še takrat narodna zavest in narodna pravica? Tam, kakor pri nas! V svojem domačem krogu pa je govoril vedno v svojem maternem jeziku, saj otroci njegovih najbližnjih sorodnikov še nemško ne znajo. (Konec prih.)

Zmagujemo!*)

Hinko Zirkelbach.

Dolgo let že trpe ljubljanski čebelarji pred najhujšo čebelno boleznijo, gnilobo. Vsako leto napravlja ta bolezen čebelarjem veliko škodo; nekaterim je ugonobila kar cel čebelnjak. Čebelarji so vsled tega obupavali, nekateri pa obupali in raje opustili čebelarstvo, videč, da je zaman ves njihov trud. Kdor bi se zanimal za natančnejše podatke, mu ž njimi rad postrežem, toda vsled pomanjkanja prostora jih tu ne morem naštevati.

Vzrok, da je gniloba v Ljubljani in okolici tako razširjena, se imenuje zlasti medar Oroslov Dolenc.

Dolenčevo delovanje v škodo čebelarstva je večalimanj znano skoro vsem čebelarjem. Po dvorišču je imel nastavljene polno nepomite posode, delavnico na stežaj odprto in povsod, kamor si pogledal, nemarne luže. Čebele so ovohale to nesnago, znašale jo domov, ž njo pitale zalego, in nasledek je bila gniloba. A to še ni bilo dovolj! Čebelarji, kateri so imeli spomladi močne plemenjake, so se čudili, da imajo oddnedodne manj živali. Nič čudnega. Na tisoče in tisoče čebel je ostalo pri Dolencu onesnaženih od medu, da niso mogle odleteti, in na tisoče in tisoče jih je poparil v delavnici. Kaka nesnaga je sploh vladala pri Dolencu, opisal je g. Bukovic v „Slovenskem Čebelarju“ l. 1904, str. 138, o čemer se je prepričal tudi mestni magistrat.

Umevno je, da ljubljanski čebelarji niso mirno gledali početja Dolenčevega, marveč iskali pomoči pri raznih oblastvih, katera so bila pa gluha in slepa na razne pritožbe in prošnje posameznih čebelarjev. Šele odločni nastop „Slovenskega čebelarskega društva“ pri mestnem magistratu je naredil konec Dolenčevemu počenjanju. Zahvala sl. magistratu!

Kar je Dolenc iskal, to je našel. Mestni magistrat je lansko leto Dolencu prepovedal izvrševanje njegovega obrta na tem prostoru in po tem

*) Ta pomembni članek je bil namenjen za aprilovo številko, pa je moral zavoljo obilnega gradiva izostati. Op. uredn.

načinu. S to prepovedjo pa Dolenc ni bil nič kaj zadovoljen, marveč se je pritožil na vlado in celo na ministrstvo, a povsod je bil odbit njegov rekurz. Dne 1. decembra je potekel rok, ki mu ga je določil magistrat za odpravo delavnice, in tega dne mu jo je zapečatil z blagom vred.

Ker je imel Dolenc v zapečateni delavnici blaga za 50.000 K in se je bal, da se blago preje ne pokvari, predno si drugod uredi delavnico, prosil je magistrat, naj mu odpečati delavnico in podaljša rok za toliko časa, da pospravi in podela blago, sicer mora vsled nastale škode napovedati konkurz. Prošnja je bila res kolikortoliko opravičena, zato je magistrat podaljšal Dolencu letos začetkom marca rok za pet mesecev.

Ko sem bil o tem obveščen, podal sem se takoj po dogovoru z g. predsednikom k ljubljanskemu županu in prosil v imenu „Slovenskega čebelarkega društva“, naj magistrat teh pet mesecev nadzira Dolenca policijsko, da ne bodo imeli tudi letos vsled njega čebelarji škode. Gospod župan je vpričo mene to telefonično ukazal dotičnemu uradu z mojo pripombo, da nadzoruje Dolenca stražnik Grčar, ki je tudi čebelar, in zato najbolje vé, kako je treba takega človeka nadzorovati. Na vprašanje, ali bo smel Dolenc otvoriti novo delavnico kje drugje v Ljubljani, pojasnil mi je g. župan, da magistrat tega ne more zabraniti v predmestju, pač pa se bo oziral na vse potrebno, in obljubil, da bo k dotični komisiji vabljen tudi „Slovensko čebelarsko društvo“.

Iz tega opisa se čebelarji lahko prepričajo, da je društvo storilo svojo dolžnost. Premagalo je brezvestnega medarja v veliko veselje tukajšnjih čebelarjev in čebelarjev sploh. Sedaj se Dolenc menda ne bo več čebelarjem ošabno rogal: „Privežite čebele!“

Društvo pa sedaj ne bo držalo v tem oziru križem rok, marveč bode nadzorovalo tudi druge medarje, pri katerih tudi ni vse tako, kakor bi moralo biti. Kar se je zgodilo Dolencu, to se lahko zgodi tudi drugim. Medarji naj imajo za vzor medarja in čebelarja Hudovernika, kateri ima vzgledno urejeno, zaprto in snažno delavnico.

Glavna skrb društva pa bode, da izposluje tudi od kranjske deželne vlade enak odlok, kakršnega so izdale že davno druge dežele. Tu naj navedem odlok štajerskega namestništva, ki se v prevodu glasi:

„Štajersko c. kr. namestništvo 42026/02.

C. kr. namestništvo je izvedelo, da se pri posameznih medarjih in lectarjih resnično dogajajo nedostatki, navedeni v odloku z dne 11. septembra 1902, št. 33.762, ki škodujejo čebelarstvu.

Podrejeni politični uradi se vabijo, naj vplivajo na to, da so na oknih delavnic goste mušje mreže, zaprta vrata pri vseh tistih prostorih, kjer se hrani med ali izdelujejo in shranjujejo medeni izdelki in končno, da se ne puščajo z medom napolnjeni sodi zunaj delavnic, pristopni čebelam.

C. kr. namestništvo.“

Ta odlok bodi dokaz, kako skrbe druge dežele za varstvo čebelarstva. Kaj pomaga, ako nam država na eni strani deli podporo za povzdigo čebelarstva, na drugi strani pa bi mirno gledala, kako se čebelarstvo uničuje.

H koncu še en nasvet slovenskim čebelarjem, kateri je bil že tolikokrat priporočen. Gniloba se razširja najlaglje s slabim pokvarjenim medom ali z medom gnilobnih panjev. Le nekaj kapljic medu gnilobnega panju zadostuje, da je okužen cel škač medu, in s pitanjem takega medu tudi okužen cel čebelnjak. Zato kupujte med-pitanec edinole pri zanesljivih čebelarjih, ali pa se obrnite zaupno na naslov „Slovensko čebelarsko društvo v Ljubljani“, katero vam radevolje postreže. S tem obvarujete škodo sebi in čebelarski trgovini.

Naznanilo.

Pri mojem čebelnjaku se vrši dne 29. in 30. junija čebelarski tečaj. Menjaval se bo teoretičen pouk s praktičnim, ter se bo oziralo v prvi vrsti na začetnike. V prihodnji številki naznanil se bo natanči vspored in imena predavateljev. Oglasila mi je vpslati do konca maja.

Ilirska Bistrica, dne 1. maja 1907.

Anton Žnideršič.

Iz Gorij pri Bledu. Čebelarska kupčija se pri podružnici povoljno razvija. Naročila pač niso večje vrste, ampak tolika, da se bomo počasi vsega priučili. Odposlali smo dozdej 21 plemenjakov in 3 matice celo v daljno Ameriko. — Javno zahvalo zasluži cestni odbor, ki je ob novi cesti na kolodvor na Bled pustil nasaditi samo lipje. To bo čez nekaj let šumenja čebel, ker lipa medu v tej okolici prav obilno. — 25. aprila je imel tukajšnji čebelar in podružnični odbornik g. Matija Žemva prvi roj. Izvanreden slučaj je to že zavoljo tega, ker dobimo todokoli navadno prve roje okrog 15. maja, letos pa posebno zato, ker sta bili zima kot pomlad enako pod vso kritiko. Polda.

Dolenjske Toplice. Hudo in dolgo zimo so srečno prestale naše ljubljenske; razun par slučajev griže, so z malo izjemo vse srečno prezimile. Kljub dolgi zimi so se vendar hitro množile. Pri splošnem pregledovanju mesca marca je bilo povesod polno zalege. Dne 23. in 24. aprila je bilo tu

posebno vroče, zato sem dne 23. aprila nekatere panji pregledaval. Pri nekem gerstungovcu sem opazil tri matične stolpiče že zadelane, čebel pa toliko, da sem mu moral takoj vališče razširiti. Štiri dni pozneje sem opazoval čebele pri izletu, in pri omenjenem panju opazim na končnici in po bradi precej trotov, čebele so pa le bolj pomalem izletavale. To se mi je zdelo takoj sumljivo, zato ga grem pregledat. Toda kaj vidim! Kdo bi si mislil, rojil je. Poprej tako poln čebel, sedaj skoraj prazen; popihal jo je, ker ga ni nihče opazil. Srečna mu pot! Ravnokar pa mi je povedal čebelar-začetnik France Beg iz Gor. Sušic, ki je tudi ud naše podružnice, da je tudi on imel prvi roj dne 24. aprila. Kakor se vidi, bomo imeli letos zgodnje roje.*) Kako bode, bom že svoječasnno poročal. Bilc.

Iz Slov. goric. Ako se vreme v kratkem ne premeni, bo vse pocepalo. Nikdar še ne vem takega leta. Marec, april! — pa še ni bilo enega celega lepega dne. Ljudstva vedno slabėja, glad!! Jurančič.

*) Pa naj kdo reče, da se še zdaj ne gode čudeži, zakaj če to ni čudež, da čebele kljub taki pomladi že o sv. Jurju rojé, potem ne vemo kaj je še čudež. Op. uredn.

Umrl je marljiv čebelar in ud čebelarške podružnice v Idriji, Marti'n Zajec z Jeličnega vrha. V gozdu je ponesrečil in 'bil takoj mrtev. Blag mu spomin!

Prvi roji. Najzgodnejši letošnji roj je imel čebelar Frančišek Beg iz Zgornjih Sušic, in sicer 24. aprila, 25. aprila pa ga je imel čebelar Matija Žemva iz Gorij.

Vprašanja in odgovori.

Vprašanje: Nameravam pričeti s čebelarstvom, vendar predno postavim čebelnjak, prosim odgovorite na naslednja vprašanja: 1. Kako daleč lete čebele na pašo? 2. Koliko panjev približno morem prerediti v tej okolici z ozirom na to, da v bližini ni nobenega čebelnjaka? 3. Kako visoko smem naložiti panji v čebelnjaku? 4. Proti kateri strani naj bo čebelnjak obrnjen?

Odgovor: 1. Večina čebelarskih veščakov trdi, da nabirajo čebele navadno v okrožju 5 km, vendar če se odpre kakšna posebno dobra paša

tudi v večji daljavi, jo čebele dosežejo. 2. Vaša okolica nam je prav dobro znana, in si boljše lege za čebelarstvo ni misliti. Unstran Save medično resje, ob Savi več vrst vrbovja, mišaško in zgornjedobravsko polje in travniki, takoj nad vasjo pa gozd Vreče. Če bi še namesto sive ajde sejali več črne, bi bilo tako kot v tistih časih, ko je čebelaril tam blizu Vas stari Tone, ki je pričebelaril lepo število stotakov. 3. Črez pet vrst ne nalagajte panjev, da pri prašenju ne zaide preveč matic v druge panji. 4. Naše stare čebelarske korenine trdijo, da mora biti čebelnjak obrnjen proti enajsti uri dopoldne; oni že vedo.

Poročilo o XI. občnem zboru

„Slovenskega osrednjega čebelarskega društva v Ljubljani“.

Poroča Hinko Zirkelbach.

(Konec.)

IV. Volitev predsednika in podpredsednika.

Na predlog g. nadučitelja Likozarja sta bila per acclamationem in z živiošklici zopet izvoljena za predsednika g. ravnatelj Gustav Pirc in za podpredsednika g. Anton Žnidaršič iz Ilirske Bistrice. Predsednik in podpredsednik sprejmeta izvolitev ter zagotavljata, da bodeta vse svoje moči žrtvovala v korist društva.

V. Volitev odbora.

Predno se vrši volitev odbora, naznani g. predsednik zborovalcem, da se je g. Bukovic odpovedal tajništvu. Obžaluje njegov odstop, ker društvo je izgubilo z njim vrlega in neumorno delavnega odbornika. Nadeja se, da ako ga člani soglasno zopet izvolijo in mu s tem izkažejo zaupanje, se gotovo omeči in odstopi od svojega sklepa. Tudi drugi člani in prijatelji izkušajo pregovoriti g. Bukovica, a vse zaman. Gospod Bukovic ostane neizprosen. Gospod predsednik predlaga nato, naj se izreče odstopivšemu gosp. tajniku zahvala za njegovo uspešno delovanje, in vzame z obžalovanjem na znanje njegov odstop. (Soglasno sprejeto.) V odbor so bili izvoljeni gospodje I. N. Babnik, Frančišek Črnagoj, Anton Jarc, Anton Likozar in Hinko Zirkelbach. V odboru je tudi g. Frančišek Rojina kot urednik „Čebelarja“.

VI. Predlogi in nasveti.

G. Josip Mrevlje od Sv. Križa v goriško-vipavski dolini predlaga, da bi se v njegovem kraju vršil letos čebelarski shod in se ustanovila podružnica čebelarskega društva. (Sprejeto.)

G. Ivan Babnik iz Zgornje Šiške omenja, da kupčija s čebelami peša. Temu so krivi čebelarji sami, predvsem bohinjska podružnica, ki nastavlja tako nizke cene kupcem. Predlaga v povzdigo čebelarstva, da bi društvo delalo na to, da bi bile povsod enotne cene. G. Bukovic se zavzema

Poročilo o III. odborovi seji

dne 8. aprila 1907.

Poroča tajnik Zirkelbach.

Navzoči: gg. Gustav Pirc, Anton Žnideršič, I. N. Babnik, Anton Likozar, Frančišek Črnogoj, Frančišek Rojina in Henrik Zirkelbach. Odsoten gospod profesor Anton Jarc.

Gospod predsednik otvori sejo, pozdravi odbornike, osobito g. podpredsednika Antona Žnideršiča, ki se je, dasi daleč od Ljubljane stanujoč, vendar udeležil seje. Nato prečita gospod predsednik dopis, v katerem centralno društvo na Dunaju opozarja naše društvo na članek v listu „Der Deutsche Imker aus Böhmen“, priobčenem v 3. številki letošnjega leta. V tem članku piše omenjeni list, da se je v obsežnem delu Česke prikazala gniloba baje vsled uvoza kranjske čebele. Dopisu dunajskega centralnega društva je bil priložen tudi izrezek nekega političnega lista, kateri je že posnel to trditvev.

Take neosnovane in neutemeljene trditve lahko veliko škodujejo kranjski čebelarški kupčiji, posebno ako bode list za listom ponatisnil to, kar je pisal „Der Deutsche Imker aus Böhmen“. Odbor je vsled tega po daljši in živahni debati poslal listu „Der Deutsche Imker aus Böhmen“ pojasnilo, katero se v slovenskem prevodu glasi:

V pojasnilo!

„List ‚Der Deutsche Imker aus Böhmen‘ prinaša v marčevi številki alarmiran oklic o razširjanju gnilobe v obsežnem delu Česke s trditvijo, da se je gniloba najbrže zanesla po uvozu kranjske čebele. Vsled tega je podpisano društvo primorano pojasniti zadevo sledeče:

Naši čebelarški trgovci so v pretežni večini izvrstni praktični čebelarji, katerih poštenost in solidnost je znana preko mej naše domovine. Žal, da se pečajo s čebelarško kupčijo tudi osebe, katere so le kramarji in ne čebelarji. Takim ljudem se kaj lahko primeri v njihovi nevednosti, da razpošiljajo bolne čebele, kajti ne more se oporekati, da se lahko pripete v deželi posamezni slučajji gnilobe, vsled pokvarjenega medu, prehlajenja itd. Mogoče je, da je vzrok gnilobe drugi, nego uvoz kranjske čebele. Gniloba se je morda zanesla po bolnih panjih, po medu, orodju itd. Podpisano društvo protestira najodločneje proti takemu sumničenju, za katero manjkajo pozitivni dokazi, ker se s tem naši čebelarški kupčiji provzročuje največja škoda.

Čebelarji se vljudno prosijo, da v slučaju, ako bi se iz Kranjskega res uvažali gnilobni panji, to takoj obvestijo z utemeljenimi podatki podpisano centralno društvo, ki bode smatralo za svojo dolžnost, da preišče zadevo in določi, v koliko odgovarja dejstvo resnici. Le na ta način bode mogoče v prihodnje očistiti našo čebelarško kupčijo nepoklicanih elementov, kakor tudi obvarovati naročnike škode.

Osrednje čebelarško društvo za Kranjsko, Koroško in Primorsko.
V Ljubljani, dne 8. aprila 1907.

Predsednik: Gustav Pirc, s. r. Tajnik: Hinko Zirkelbach, s. r.“

Odbor upa, da bodo tudi tisti listi priobčili to pojasnilo iz lista „Der Deutsche Imker aus Böhmen“, ki so iz njega že posneli oni neosnovani napad.

Nadalje je odbor sklenil, da se priredi 29. do 30. junija, to je o sv. Petru in Pavlu dvadnevni poučni čebelarški tečaj pri g. podpredsedniku Antonu Žnideršiču v Ilirski Bistrici. Do prihodnje seje naj sestavi g. urednik Rojina dotični program.

G. Žnideršiču se dovoli 100 K za razne stroške, katere je imel tekom let za društvo. To svoto bo g. Žnideršič naložil v hranilnici in jo v primernem času daroval društvu.

Glede opazovalnih postaj je sklenil odbor, da se ustanove na Kranjskem štiri opazovalne postaje na društvene stroške. Oglasila sprejema g. Anton Žnideršič v Ilirski Bistrici.

Tajnik Zirkelbach poroča o stanju inventarja in pripomni, da manjka veliko inventarja, kateri je raztresen naokrog. Uredil je vseh devet letnikov „Slovenskega Čebelarja“, in razun letnika 1904 in 1906 je še vsakega okrog 200 iztisov. Poroča, da je bil na magistratu zastran Oroslava Dolenca, kjer je izposloval, da magistrat policijsko nadzira njegovo delavnico toliko časa, da poteče Dolencu podaljšani rok 5 mesecev, in da je župan obljubil, da v slučaju, ako bi Dolenc po preteku te dobe nameraval zidati kje drugje izven mesta svojo delavnico, povabi h komisiji tudi čebelarško društvo. Končno predlaga tajnik, da bi društvo prosilo kranjsko deželno vladu, da izda enak odlok zoper medarje, kakršnega je izdalo štajersko c. kr. namestništvo.

Sklep: Ves inventar naj tajnik zbere skupaj. Panjovi in razno orodje se potem proda. Posamezne letnike „Slov. Čebelarja“ prodaja društvo po 1 K. Dotični, ki pridobe nove ude, dobe zastonj nekaj letnikov „Slov. Čebelarja“. Čebelarško društvo zastopa pri magistratni komisiji v zadevi Dolenca tajnik Zirkelbach. Tajniku se naroča, da preskrbi prepis odloka štajerskega namestništva, ki se ga potem predloži tukajšnji c. kr. deželni vladi.

Precej dolgo in živahno sejo nato gospod predsednik zaključil.

Listnica uredništva.

Gosp. N. K. v Š.: Vse čebelarško orodje dobite pri tvrdki baron Rothschütz, Smrek - Višnjagora.

Naznanila osrednjega društva.

Ustanovni čebelarški shod se vrši 9. t. m. v Št. Janžu po 10. maši v ondotnem šolskem poslopju. Predaval bo g. nadučitelj Anton Likožar iz Ljubljane.

Ustanovni čebelarški shod se vrši Binkoštno nedeljo po 10. maši v Krki pri Zatičini pri g. Fr. Magovacu. Predaval bo odbornik g. Anton Likožar.

Ker naše društvo dosedaj še nima svoje društvene sobe in ne svojega uradnika, kateri bi bil udom vedno na razpolago v društvenih stvareh, naznanjam, da sem udom na razpolago do pol osme ure zjutraj, od ene do pol dveh popoldne in od 7. ure zvečer nadalje ter ob nedeljah popoldne na mojem domu v Ljubljani, Trnovo, Male čolnarske ulice št. 9, sicer pa v nujnih slučajih v „Katoliški tiskarni“. Pri meni je ves inventar, kar sem ga dosedaj dobil. Uredil sem tudi vseh 9 letnikov „Slov. Čebelarja“. Kdor hoče imeti kateri letnik ali posamezno številko, naj se obrne pismeno na „Slov. čebelarско društvo“ v Ljubljani, ali naravnost name, bodisi pismeno ali osebno. Cena letniku je 1 K, posamezne številke 10 h brez poštnine. Le pri letniku 1904 so pošle št. 3 in 4, in pri letniku 1906 št. 1 in 3. Uljudno prosim, kdor bi imel kako od teh števil in jo ne rabi, naj mi jo pošlje proti odškodnini.

Vse drugo naj se pošilja na naslov „Slov. čebelarско društvo“ v Ljubljani.

Čebelarji, kateri imate veselje in voljo do opazovalnih postaj, oglasite se nujno in v obilnem številu pri našem podpredsedniku g. Antonu Žnideršiču v Il. Bistrici, ki vam podá vsa potrebna pojasnila. Seveda si bode moral vsak posameznik na svoje stroške nabaviti potrebne stvari, katere so malenkostne: tehtnico-decimalčko, panj če le mogoče velike mere, in minimum-maksimum toplomer. Le štiri opazovalne postaje na Kranjskem se ustanove na društvene stroške. (Glej poročilo odborove seje.)

Hinko Zirkelbach, tajnik.

Iz spodnještajerskega čebelarškega društva.

Poučni shodi na Štajerskem :

- Dne 5. maja v Celju; popoldne ob 2. uri pri čebelnjaku g. Samca v Ložnici.
 „ 9. maja v Gornjemgradu; kmetijskopoučni shod predpoldnem in popoldne. Čebelarско predavanje popoldne ob 2. uri pri Sv. Frančišku Ksav. pri čebelnjaku g. nadučitelja.
 „ 10. maja na Rečici; ob $\frac{1}{2}$ 9. uri predpoldnem.
 „ 11. maja v Št. Ilju; ob $\frac{1}{2}$ 9. uri predpoldnem.
 „ 12. in 13. maja v Šoštanju; dvadnevni tečaj, vsakokrat od $\frac{1}{2}$ 9. do 12. ure predpoldnem in od 2. do 5. ure popoldne v šoli, oziroma pri čebelnjaku g. učitelja Lukmana.
 „ 20. maja v Veržeju ob Muri; ob 3. uri popoldne v šoli.
 „ 26. maja v Ormožu; ob 3. uri popoldne pri čebelnjaku g. učitelja Serajnika.
 „ 2. junija v Podvincih pri Ptuju; ob 3. uri popoldne pri čebelnjaku podružničnega g. načelnika.

Iv. Jurančič.

KRANJSKE PODRUŽNICE.

Ribniška podružnica bo imela dne 12. maja svoj letni občni zbor, ter bo pri tej priliki tudi praktično predavanje in razkazovanje g. nadučitelja Verbiča in g. predsednika Lovšina. V slučaju lepega vremena se vrši to pri čebelnjaku g. Matija Lovšina blizu križališča železniške proge in struške poti, pri slabem vremenu pa v šoli. K obilni udeležbi vabi odbor.

STAJERSKE PODRUŽNICE.

Šaleška podružnica priredi dne 10. maja v Št. Martinu na Paki pri čebelnjaku g. barona Warsberga poučni shod od $\frac{1}{2}$ 9. do 12. ure dopoldne. Pouk bode teoretičen in praktičen. Čebelarji naj se ga v obilnem številu udeležijo. — Drugi dan priredi se enak shod tudi od $\frac{1}{2}$ 9. do 12. ure dopoldne. v Št. Ilju nad Velenjem. Povsod bode predaval našim čebelarjem že znani g. Jurančič iz Slov. goric. — Komur pa je mar, da se pouči o vsem čebelarstvu od kraja do konca, kakor ga zahteva napredek, temu pa svetujemo, da še pride tretji in četrti dan, to je v nedeljo, dne 12. in v ponedeljek, dne 13. maja, v Šoštanj; oba dneva bode pouk od $\frac{1}{2}$ 9. do 12. ure dopoldne in od 2. do 5. ure popoldne. Teoretičen pouk se bode menjaval vsako uro s praktičnim razkazovanjem pri šolskem čebelnjaku ter ob lepem vremenu tudi pri čebelnjakih gg. Volka in Lukmana. — Priložnost imajo tudi čebelarji iz sosednjih okrajev, iz Vranskega, Gornjegrajskega in Slovenjegraškega, da se korenito poučijo o umnem čebelarstvu, poleg tega pa ne zamudijo bogve koliko časa, ker se je nalašč zato odbral praznik. Shoda udeleži se tudi vse učiteljstvo celega okraja. Na svidenje! Lukman.

MALA NAZNANILA.

Pod tem naslovom objavljamo ponudbe članov brezplačno, to pa le **dvakrat v letu.**

Iztočen lanski ajdov med, garantiran čist pitanec v ploščevinastih posodah po 5 kg za 7 K prodaja Josip Stampfl v Strasgojncih blizu Pragerskega.

Umetno satovje, mera 25 × 40 cm prodaja kilogram po 4 K 20 h Francišek Kumar pri Sv. Martinu ob Paki.

22 plemenjakov v kranjskih panjih prodaja Marija Zupan v Hotemažah, pošta Tupalče.

200 kranjskih panjev, močnih z ml. matičami, in od kojih je pričakovati spomladi 2 roja, ima na prodaj podpisani. Cene zmerne, postrežba točna. Poleti razpošilja roje kakor tudi matice. $\frac{1}{3}$ predplače. Zajamčeno dospetje živih čebel. — Josip Mrevlje, čebelar, Sv. Križ-Cesta, Vipavsko.

Umetno satovje, 1 kg po 4 K prodaja Matevž Ploj v Senarski v Slov. goricah, Štajersko.

Vsak pravi čebelar

mora imeti izborni čebelarski knjigi: Anton Janša „Popolni nauk o čebelarstvu“ s podobami in „Razprava o rojenju čebel“. — Obe knjigi staneta elegantno vezani K 4, mehko vezani K 3·20. Naročila sprejema Slov. osr. čeb. društvo in Blasnikova tiskarna v Ljubljani. — Posezite mnogoštevilno po teh koristnih knjigah!

Močan lesen čebelnjak

na kamnitih podstavkih, krit z zarezo opeko, za približno 100 kranjskih panjev 120 K.
Garantiran, zanesljiv med-pitanec, 5 kg 7 K. — Umetno satovje iz garantirano čistega voska, 4 K 40 h kg.

Prodaja

F. UNGER, Spodnja Šiška pri Ljubljani.

Semena rdeče detelje (inkarnač), esparsete, facelije, ranjak
 — ali uročnik (Tannen- oder Wundklee) —

zelo medunosne cvetlice prodaja

J. KORDIN v Ljubljani.

Čebelarskim društvom in čebelarjem

priporočam

škatljice za razpošiljanje matic po pošti

kakor tudi

lipove remelce za satnike

po najnižji ceni.

Mizarstvo s stroji. **JAKOB ŽUMER** Gorje — Gorenjsko.

Udnina (2 K) in reklamacije naj se pošiljajo upravništvu „Slovenskega Čebelarja“ v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slovenskega Čebelarja“ Fr. Rojnu, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.

Odgovorni urednik Mihael Rožanec. — Lastnik „Slovensko čebelarsko društvo.“

Tisk J. Blasnika naslednikov v Ljubljani.